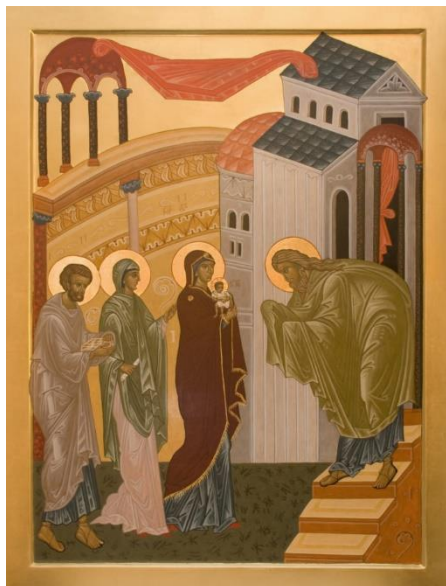

Největší slavnost tohoto měsíce připadající na 2. únor, kterou nám Pán zvláštním způsobem vyznává svou lásku, změnila postupně svůj název: centrum pozornosti se přesunulo z *Očišťování blahoslavené Panny Marie* (Hromnic) na centrální tajemství: *Uvedení Páně do chrámu*, v řečtině nesoucí označení: *Svátek setkání*. Při četbě vyprávění svatého Lukáše o narození a dětství Ježíše je překvapující, kolik jen setkání evangelista zmiňuje: Zachariáše s andělem (*Lk 1,8–25*), Marie s Gabrielem (*Lk 1,26–38*), Marie s Alžbětou (*Lk 1,39–56*), andělů a Ježíše s pastýři (*Lk 2,8–20*). Avšak u Lukáše je obzvláště zdůrazněno dvojí setkání Ježíše v chrámu: při jeho uvedení (*Lk 2,22–39*) a při jeho první pouti, když mu bylo dvanáct roků (*Lk 2,41–52*). První

událost je liturgicky dokonce slavena svátkem, neboť dává věřícím svým způsobem odpověď na důležité otázky: platnost Starého zákona byla pro křesťany prvních staletí po Kristu jedním z největších otazníků. Ptali se: Jestliže Starý zákon je nahrazen Novým zákonem, musí být Starý zákon dodržován? Navíc když dějiny židovského národa docházejí svého naplnění v Kristu, proč by se mělo ze Starého zákona předčítat při shromáždění věřících? Odpověď církevních otců byla rozhodující pro uchování Písma svatého v jeho celku: Starý zákon zůstává platný, ne však doslovně, podle těla, ale podle ducha, v jeho duchovním smyslu. V hebrejských textech byl nový a hlubší smysl odhalen díky osobě Ježíše Krista. Veškeré Písmo totiž od počátku mluví na mnoha místech a různými způsoby o Ježíši, a to neustále: On je pravý chléb, který se nabízí, aby živil duše těch, kteří se duchovně živí tím, co bylo psáno. Blažené oči, říkají otcové, které odhalí slávu Slova Božího (*Logos*) pod skromnou formou psaného textu.

Ikona *Uvedení Páně do chrámu* tuto myšlenku vysvětluje. Scéna na ikoně je za pomoci architektury rozdělená do dvou částí, kterým odpovídají dvě barvy: jsou tu dvě budovy a jedna v barvě zelené – barvě země – převládá v té části, ve které je hlavní postavou starozákonní kněz Zachariáš. Bílou barvu (duchovní), žlutou a červenou (božské barvy) je vidět na budovách v té části ikony, kde Maria a Josef přicházejí s Ježíškem. A právě Kristus je vyobrazen jako Jezulátko celý v bílém. Podobně je zobrazen i ve chvíli proměnění na hoře Tábor, protože obdarovává (novým) Duchem to, co je pozemské. Matka Boží ho klade do rukou kněze. Na některých ikonách stejného typu jsou znázorněny oltář a kniha: obdarování novým Duchem měly zapotřebí starozákonní obřady i Písmo. Kněz ho přijímá do rukou s velkým nadšením, zdá se skoro, jako by nedočkavě běžel. Vyjádření spěchu je pro ikonu

něco ojedinělého, obvykle dává přednost umírněným gestům. Zde jde o podobnost s gestem znázorněným na ikoně o vzkříšení Lazara: i tam Kristus spěchá, aby rychle vyvedl mrtvého přítele z říše temnot.

Obdobný chvat na ikoně bývá třeba u slavného Kristova vjezdu do Jeruzaléma: Spasitel tu pospíchá obnovit Davidovo království. Na naší ikoně *Setkání* je to Starý zákon, který spěchá, aby našel svůj nejhlubší význam v osobě Krista. Na některých ikonách kněz Ježíše bere do náručí s velkou něžností. Gesto naznačuje, že dítě téměř „vytrhne“ z rukou Matky Boží, která mu odpovídá vstřícně širokým gestem, jímž mu Dítě předává s plným pochopením toho, co to znamená.

Simeon a Anna vyjadřují totéž pochopení pro události, které budou následovat. Všude, kde tito proroci figurují, vedou spolu rozhovor a objasňují tento příběh: ukazují na Ježíše a jeho Matku a prorocky ohlašují budoucnost předpovídající rány způsobené mečem v Mariině Srdci: „Tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ (Lk 2,35)

A tak se svatými, kteří poodhalují význam svátku *Uvedení Páně do chrámu*, i my prosme o spěch lásky, která se nemůže dočkat, až jediný střed a pečeť našeho srdce – Pán a Spasitel – spočine v našich rukou a my znovu vděčně zvoláme: Lásko, jsem celý tvůj, znova se ti dávám, nauč mne žít plnost svého Srdce! Děkujeme za nejkrásnější povolání a zasvěcení: přebývat v Pánově Srdci.

S. Luisa Karczubová

Nádobou radosti se stáváme, staneme-li se i nádobou ticha! Pánovo Srdce je plné radosti i bolesti zároveň. Hlubina Pánova Srdce je plná slz, které jsou připraveny, aby je proplakal Král – Král jediný a věčný! I toho, z koho se jeho Srdce rmoutí, ovšem věrně miluje. I toho, kvůli komu krvácí, nezměrně miluje. Tři postavy se objevují v blízkosti Krista: ten, který se dívá do očí Pánových přímo, protože již s ním má zkušenost; ten, který klopí oči, protože spíše pozoruje svůj svět (hříchů, dovednosti, ne/doceněnosti, nemůže uvěřit, že Pánu na něm záleží, apod.); ten, kdo se dívá do prostředí, těší se z věcí okolo: tedy zatím neunese Ježíšovu důvěrnou blízkost! Čím jsme hlubší, tím lépe rozumíme každému, kdo přichází. Čím více žijeme v hlubinách Pánova Srdce, tím lépe dokážeme vysvětlit druhému člověku, který přichází, to, co prožívá. Je nutné, zásadní zůstat v Pánově přítomnosti, nechat na sobě působit jeho hořící pohled! Ježíš, milující čistota, každým svým darem nás očišťuje! Čím větší otevřenost z naší strany, tím víc lásky a naděje naplňuje naše srdce. Touha po Pánově přítomnosti otvírá jeho Srdce!

S. Kateřina Klosová

Ze slov papeže Františka: Jsme prach veškerenstva, avšak *Bohem milovaný prach*, drahocenný prach, předurčený žít navždy. Na začátku čtyřicetidenního půstu vezměme na vědomí, že to není doba určená k zasypávání lidí planými moralismy, nýbrž k uznání toho, že jsme ubohý prach milovaný Bohem. Popel utkví na našich hlavách, aby v srdcích vzplanul oheň lásky. Jsme totiž občané nebe a láska k Bohu a k bližnímu je cestovním dokladem pro nebe, je naším pasem. Pozemská dobra, která máme, nám nebudou k ničemu; jsou prachem, který se rozplyne, avšak láska, kterou prokazujeme – v rodině, v práci, v církvi, ve světě – nás zachrání, potrvá navždy. Co tedy dělat? Cestou k Velikonocům můžeme jít dvojí cestou: první vede *od prachu k životu*, od našeho křehkého lidství k tomu Ježíšovu, kterým nás uzdravuje. Můžeme stanout před Ukřižovaným, pobýt tam, dívat se a opakovat: „Ježíši, ty mne miluješ, proměň mne... Ježíši, ty mne miluješ, proměň mne...“ A když přijmeme jeho lásku, před níž se rozpláceme, následuje druhý krok, abychom nespadli z *života do prachu*. Jdeme si pro Boží odpuštění ve zpovědi, protože tam plamen Boží lásky pohltí popel našeho hříchu. Objetí Otce ve zpovědi nás obnoví uvnitř, očistí naše srdce. Nechme se smířit, abychom žili jako milované děti, jako hříšníci, kterým se dostalo odpuštění, jako uzdravení nemocní, jako doprovázení pocestní. Dejme se milovat, abychom milovali. Nechejme se pozvednout, abychom šli k cíli, k Velikonocům. A s radostí objevíme, že Bůh nás z našeho popela vzkřísí.

